

کی‌روش، ایران، جام جهانی

جام جهانی روسیه با قهرمانی مقتدرانه فرانسه به پایان رسید تا این تیم بعد از گذشته ۲۰ سال برای دومین بار قهرمان معتبرترین جام فوتبالی شود. تلویزیون ایران به‌مانند سال‌های گذشته و تقریباً با همان شیوه تمامی بازی‌ها را پوشش داد تا مردم را به مدت یک ماه سرگرم و سیراب از فوتبال کند. حضور کارشناسان متعدده استفاده از تمامی ابزارها مدرن و نیمه مدرن برای پوشش، همه و همه باعث شده بود تا در زمینه پخش تا حدودی موفق عمل شود هرچند تبلیغات محیطی، زیرنویس، اول و آخر و میان برنامه تا حدود زیادی سوهان بر روح فوتبال دوستان بود؛ ولی باز قابل‌تحمّل‌تر از بازی‌های ضعیف؛ سردرگم برخی از تیم‌ها و ستاره‌های نامدار بود.

تیم فوتبال ایران که برای بار پنجم راهی این مسابقات شده بود، موفق شد در بازی اول علیرغم همه فشارهای وارده از سوی تیم مراکش در دقایق آخر و روی یک ضربه ایستگاه و اشتباه مدافع حریف به دومین پیروزی تاریخی خود در تاریخ جام جهانی دست پیدا کند. این پیروزی چنان شادی‌آفرین بود که برای ساعت‌ها و حتی تا نزدیکی‌ها صبح مردم ایران در خیابان‌ها به شادی و حرکات موزون و نیمه موزون پرداختند و تمامی مشکلات سیاسی و اقتصادی و جغرافیایی را به گردوخاک فراموشی سپردند.

در دومین بازی و در مقابل ستارگان نامدار لالیگا تا زمان خوردن گل، بازی بسیار محافظه کاران انجام دادیم

و بعد از خوردن گل بود که بدون ترس و استرس موفق شدیم تا خود را به دروازه حریف نزدیک کرده و حتی توسط عزت الهی به گل هم برسیم که موردقبول داور قرار نگرفت.

بعد از باخت مقابل اسپانیا باز مردم به خیابان‌ها آمده و به حرکات شب بازی با مراکش ادامه داده و در مواردی آن حرکات را تکمیل‌تر هم کردند.

در سومین و آخرین بازی در مقابل پرتغال، تیم رونالدو و جناب کی‌روش، شاید بهترین بازی خود را انجام دادیم، هم حمله کردیم، هم دفاع، هم گل زدیم، هم گل خوردیم، هم پنالتی دادیم و هم پنالتی گرفتیم از بهترین بازیکن چند سال اخیر فوتبال دنیا.

بازی ایران - پرتغال را باید بازی حسرت‌ها و آرزوها نام گذاشت، بازی که اگر خودباورانه‌تر بازی می‌کردیم می‌شد به مرحله بالاتر هم‌نظر داشت و اما بعدازاین بازی به روال دو بازی قبل با این تفاوت که دیگر خود را حذف شده می‌دیدم؛ ولی مردم باز به شادی خود ادامه دادند تا پیامی را به گوش کسانی که نمی‌خواهند پنبه‌ها را از گوش بیرون بیاورند برسانند که فوتبال بازی بردوباخت و مساوی‌هاست نه یک بازی سیاسی، ورزش بهترین حربه برای ایجاد دوستی بین ملت‌هاست و باید همه به این دید به ورزش و در رأس آن فوتبال نگاه کرد.

بعد از آخرین بازی، شاهد مصاحبه جنجالی کی‌روش و حمله او به مربی تیم پرسپولیس بودیم که این کار

حاشیه‌های زیادی را ایجاد کرد و در بین برخی از دوستان مشترک هر دو نیز نتوانستند با شیوه و فرمول ماست‌مالی از حاشیه‌های ایجاد شده بکاهند.

به‌راستی حق با کیست؟ چرا کی‌روش این حق را دارد که در هر زمان و هر مکان به فوتبال داخلی ما حمله کند و آن را به باد انتقاد بگیرد؟ کی‌روش چرا باور ندارد که بهترین مردان تیم ملی بازیکنان داخلی بودند نه آنانی که در خارج از کشور بازی می‌کردند، امید ابراهیمی، مجید حسینی، روزبه چشمی، علیرضا بیرانوند، وحید امیری میزان آمادگی آنها با لژیونرها قابل مقیاس نبود ولی باز کی‌روش توپ را به زمین فوتبال داخلی کشاند و یاران او در رسانه‌ها جیکشان هم درنیامد.

کی‌روش سال‌هاست که خود و تیم ملی را از فوتبال داخلی جدا می‌داند و به آن اهمیت نمی‌دهد و حتی کار از آن نیز فراتر برده و بازیکنان را در مقابل باشگاه قرار می‌دهد که برای اثبات این ادعا می‌توان به خط زدن سید حسین حسینی دروازه‌بان استقلال و وریا غفوری آماده‌ترین مدافع راست فوتبال ایران در لیگ گذشته با دلایل بچگانه که چون مربیان استقلال از دروازه‌بانان به‌طور نوبتی و از وریا در پست‌های دیگر استفاده کرده پس باید خط بخورند. این دلایل نشانه چیست؟ غیر از رو در رو کردن بازیکن با مربی و باشگاه؟ مگر کی‌روش خودش بازیکنان را در پست‌های مختلف بنا به موقعیت و تاکتیک تیم خود و

حریف جابه‌جا نمی‌کرده است؟ این آقای یا این نکته را واقعاً نمی‌داند یا که بقیه را نادان فرض می‌کند.

دشمنی کی‌روش مربوط به تیم و رنگ خاصی نیست از آبی و قرمز تا تیم امیر قلعه نوعی همواره باید کتک‌خور افکار او باشند چرا؟ آنان که مدعی حمایت از چنین افکار و رفتاری هستند، به دنبال چه هدفی هستند؟ یک مساوی یک برد و یک باخت خفیف؟

این است تمام آمال و آرزوی فوتبال ایران؟ چرا کسی تابه‌حال به این آقا نفهمانده که روز روزگاری قهرمان جام ملت‌ها آسیا، قهرمان باشگاه‌های آسیا، قهرمان جام در جام و حاکم مطلق بازی‌های جوانان آسیا بودیم ولی از آخرین فینال بیش از ۴۰ گذشته که ۸ سال از آن در دوران زمامداری این آقا و اختیارات تام او بوده است.

مدافعان خوش‌نام فوتبال کازرون

به روایت: محمدرضا پولادی

قسمت پنجم

(۱۳۶۳)، قهرمان جوانان فارس در مقام سرمربیگری تیم کازرون (۱۳۶۴). فوتبال خود را از محلات شروع کرد و خیلی زود تحت تأثیر زنده‌یاد محمدعلی احمدی که تیم غیور را پایه‌ریزی کرده بود قرار گرفت و به این تیم پیوست با شروع فعالیت رسمی این تیم به تیرم بیر تغییر نام داد و سردار احمدی توانست به مقام قهرمانی جوانان کازرون دست یابد. سپس به تیم نیرو پیوست تا فوتبال خود را در این تیم ادامه دهد. تیم پرافتخار نیرو که سال‌ها توانسته بود استعداد‌های زیادی را به فوتبال کازرون معرفی کند در مورد سردار احمدی به روال خود ادامه داد و با کسب دو مقام قهرمانی متوالی در هرچه مطرح شدن وی تأثیر گزار بود.

در دهه ۵۰ که اوج فوتبال کازرون بود هر تیمی در رده سنی که به مسابقات اعزام می‌شد نام سردار احمدی همواره در لیست تیم منتخب بود. قهرمانی‌های متعدد در کنار اخلاق حسنه همگی باعث شد تا نام سردار در دل تاریخ افتخارآمیز کازرون برای همیشه ماندگار شود. سردار احمدی در کنار بازیگری به مربیگری و همچنین داوری نیز مشغول شد و در هر دو با طی کردن کلاس‌های دشوار موفق به اخذ مدرک درجه ملی در داوری و کارت مربیگری فدراسیون فوتبال شدند.

بعد از جدایی از تیم انقلاب به تیم پیکان پیوست تا با همکاری عبداللّی توکلی تیمی دو با سبک و کلاس خاص به فوتبال دوستان کازرونی معرفی نمایند. سردار احمدی که از مربیان موفق بود و بازیکنان زیادی به فوتبال کازرون تحویل داده بود خود زیر نظر مربیانی همچون زنده‌یاد محمدعلی احمدی، علی‌اکبر جمشیدی، زنده‌یاد سید عبدالحمید کاظمینی، عبدالحمید متوسل، عبدالصاحب نیکویی، غلامحسین ماهیان و محمدرضا سلطانی راه و رسم فوتبالیست شدن را آموخته بود.

۱۵. سردار (احمد) احمدی

متولد: ۱۳۳۶ کازرون
عضو تیم‌های: غیور (بیر)، نیرو، انقلاب، پیکان و تیم‌های منتخب کازرون در رده‌های جوانان، بزرگسالان و آموزشگاه‌ها.
افتخارات ورزشی: قهرمان جوانان کازرون با تیم بیر (۱۳۵۱)، قهرمان جوانان کازرون با تیم نیرو (۱۳۵۴)، قهرمان جوانان کازرون با تیم نیرو (رستائیز) در سال ۱۳۵۵، قهرمان آموزشگاه‌های فارس با منتخب کازرون (۱۳۵۵)، نایب‌قهرمان جوانان فارس (۱۳۵۴)، نایب‌قهرمان آموزشگاه‌های کازرون با تیم بوساسق و نایب‌قهرمان آموزشگاه‌های کازرون با تیم شاهپور (۱۳۵۴)، قهرمان جام شهدا (۱۳۵۸) با تیم انقلاب، قهرمان لیگ فارس (۱۳۵۸) با منتخب کازرون (قهرمان باشگاه‌های کازرون با تیم انقلاب (۱۳۶۰)، مقام سوم باشگاه‌های کازرون با تیم پیکان (۱۳۶۸) و فینالیست جام حذفی کازرون

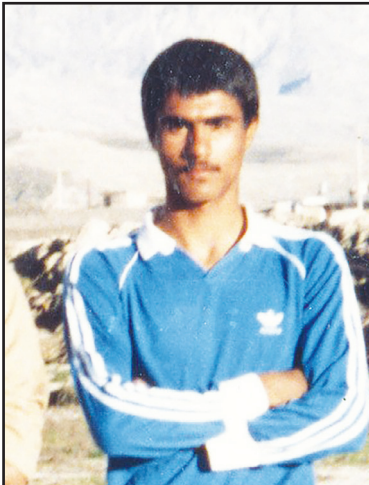
است، محله‌ای که تیم‌های پیکان اوس کمال و مبارز داشت تا رسید به ساسان و کانادا و پرسپولیس دنیای ورزش و پیکان عبداللّی توکلی.

ولی فرجی از محله مجل‌آباد و تیم پیکان فوتبال خود را زیر نظر قاسم خاکی آغاز کرد تا با حضور در مدرسه راهنمایی شهید بهبهانی‌نژاد و زیر نظر محمدحسن مصلائی‌پور به شکوفایی برسد.

در سن ۱۱ سالگی بنا به دعوت شاهپور ابراهیمی به‌طور همزمان در سه رده سنی نوجوانان- جوانان و بزرگسالان پیکان به بازی گرفته شد، با ادامه درخشش مربیان تیم‌های نوجوانان فارس را مجاب کرد تا به‌عنوان مهره اصلی خط دفاعی این تیم در مسابقات قهرمانی کشور شرکت کند و با بازی‌های زیبای خود مربیان تیم ملی را راضی به ارسال دعوت‌نامه برای اردوی تیم ملی برای او کنند؛ که با مخالفت خانواده موفق به حضور در اردو نشد.

جالب اینکه زوج ولی در خط دفاعی تیم منتخب فارس افشین پیروانی کاپیتان سابق تیم ملی و پرسپولیس تهران بود. با کناره‌گیری تیم پیکان در سال ۱۳۶۵ پیوست و تا آخرین روز فوتبال خود با استقلال ماند تا با کسب یک مقام قهرمانی و یک نایب‌قهرمانی به حضور پرافتخار خود در فوتبال ایران در سن ۲۱ سالگی خاتم دهد. سردار احمدی، عبداللّی توکلی، مصطفی توان، قنبر باقریه، عباس راسخ، منصور فروزانپور و مسعود سرشناس ازجمله مربیان دیگر ولی فرجی در دوران پرافتخار ورزشی بودند.

۱۴. ولی فرجی

متولد: ۱۳۴۹ کازرون

عضو: تیم‌های پیکان، استقلال منتخب مدارس کازرون، منتخب نوجوانان و جوانان فارس، منتخب کازرون
افتخارات ورزشی: قهرمان سه دوره متوالی مدارس راهنمایی کازرون با تیم شهید بهبهانی نژاد، نایب‌قهرمان سه دور متوالی آموزشگاه‌های فارس، نایب‌قهرمان نوجوانان ایران با تیم نوجوانان فارس (نور-مازندران)، دعوت به اردوی تیم ملی نوجوانان، فینالیست جام حذفی کازرون با تیم پیکان (۱۳۶۳).

فینالیست جام حذفی کازرون با استقلال (۱۳۶۷)، نایب‌قهرمان باشگاه‌های کازرون با تیم استقلال (۱۳۶۹)، قهرمان باشگاه‌های کازرون با استقلال (۱۳۷۰) محله مجل‌آباد یکی از محلات کاملاً فوتبالی کازرون از دهه ۴۰ به بعد بوده

۱۳. وحید بستانیان

متولد: ۱۳۴۵ کازرون

عضو باشگاه‌های: ابوذر، پاس، استقلال کاشی سرامیک

افتخارات ورزشی: نایب‌قهرمان باشگاه‌های کازرون با تیم پاس (۱۳۶۴)، قهرمان جوانان فارس با منتخب جوانان کازرون (۱۳۶۴)، قهرمان باشگاه‌های کازرون با تیم پاس (۱۳۷۱) قهرمان جوانان کازرون با تیم پاس (در مقام سرمربیگری - ۱۳۶۵).

به‌مانند دیگر بزرگان فوتبال خود را از ورزش مدارس استارت زد و مدرسه قدسی اولین مکان برای بروز استعداد یکی از خوش‌اخلاق‌ترین، فنی‌ترین مدافعان تاریخ کازرون بود و ماشالله دژکام خیلی زود این استعداد را کشف کرد و به تیم دوم پاس که بانام ابوذر

عکس هفته: تیم استقلال کازرون سال ۱۳۷۰

تیم فوتبال استقلال کازرون قهرمان باشگاه‌های کازرون در سال ۱۳۷۰ استقلال قدیمی‌ترین تیم فوتبال کازرون که از سال ۱۳۴۲ فعالیت خود را آغاز کرد و یکی از پرافتخارترین تیم‌های تاریخ فوتبال کازرون بوده است. این قاب مربوط به قهرمانی در سال ۱۳۷۰ است.

ایستاده از راست: استاد عباس راسخ (سرمری)، حمید محمدی (مری)، مسعود رجبیان، ایرج تاجمال، بهزاد مهرویان، هادی آرین، کاظم مظلومیان، بهنام سرشناس، حبیب جمالی، رضا دریا شکن

ردیف وسط از راست: مجتبی عباسی، مجتبی مرادی، ولی فرجی، رجبعلی فروزانپور، اصغر سرشناس، اسماعیل رزمی، عبدالرضا پردل، حمید حسین کریمی و زنده‌یاد منصور فروزانپور (سرپرست)

نشسته از راست: مسعود سرشناس، حامد کریمی، محمود زمانی‌بخش، شاهین فرجی و محمدرضا پولادی

